

# РЕШЕНИЕ

№ 5402

гр. София, 10.02.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 04.02.2026 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: Милена Славейкова**

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **13078** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Д. А., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Д. З., срещу Отказ № IST25027311V от 21.11.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издаден от А. З. – съветник, Консул в Консулска служба на Република България в [населено място], Република Турция.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Твърди се, че са налице предпоставките по чл.24, ал.1, т.10, вр. чл.15, ал.1 от ЗЧРБ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вкл. доказателства за осигурено жилище, които обосновават целта и условията на заявения престой в България, за което към заявлението за виза били приложени изискуемите документи. Поддържа, че считано от 01.10.2023 г. е пенсионер в Република Турция и желае да се установи да живее в България, където има широк кръг приятели, като получава пенсията си в България. Оспорват се твърденията в отказа за невъзможност да бъде установено лице за контакт на заявения адрес за пребиваване, което възпрепятствало проверка на достоверността на заявените данни. Твърди се, че представител на административните служби за контрол на чужденците не са идвали на проверка на адреса за пребиваване, което можело да бъде осигурено от представител на домакина. Претендира се отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът съветник, Консул в Консулска служба на Република България в [населено място], Република Турция, не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 15.09.2025 г. Д. А., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, е подал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, на основание чл.24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ – чужди граждани, които са получил право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. Към заявлението са приложени: копие от национален паспорт и свидетелство за съдимост на кандидата; договор за спестовна сметка от 15.08.2025 г. и удостоверение от същата дата на „Търговска банка Д“ АД, [населено място], за това, че на името на Д. А. има открита сметка във валута евро; договор за наем с нотариална заверка на подписа от 31.07.2025 г. с наемодател Г. А. А., чрез пълномощник Е. Р. А., и наемодател Д. А., чрез пълномощник М. Х., гражданин на Република Турция, с предмет: апартамент № 8, в [населено място], [улица], вх. Б, ет.3, с наемна цена от 100 лв.; декларация с нотариална заверка на подписа от 31.07.2025 г. на Е. Р. А. – като пълномощник на Г. А. А., за това, че ще предостави посочения адрес за пребиваване на Д. А.; удостоверение на Център за социално осигуряване Ю., Областна дирекция „Социално осигуряване“ И., за това, че Д. А., с граждански номер в Република Турция 29306267870, считано от 01.10.2023 г. получава пенсия за старост; декларация с нотариална заверка на подписа от 03.09.2025 г., на М. Х., като пълномощник на Д. А., че ще се установи да живее на адреса по договора за наем в [населено място], [улица], вх. Б, ет.3, ап.8, както и, че разполага с необходимите финансови средства за издръжка и подслон в Република България, за което ще прехвърли пенсията си по банкова сметка в Република България. Постановен е оспореният Отказ от 21.11.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“). Като правно основание в него е посочена разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, а от фактическа страна – при проверка на адреса не е открит никой, домакинът по визата е в Германия, не може да бъде извършена проверка с цел да се докажат достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Оспореният отказ е връчен на 21.11.2025 г., поради което следва да се приеме, че жалбата, подадена директно до съда, по пощата, на 03.12.2025 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Оспореният отказ, с който се засяга правото личен живот, обосновава наличието на правен интерес по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10а, ал.4 ЗЧРБ. Правото на личен живот не приключва с неприкосновеността, а съдържа и правото да се установяват и развиват взаимоотношения с други човешки същества, особено в емоционалната сфера, с цел развитие и проявление на личността - X v I. № 6825/74. По делото N., касаещо претърсване на адвокатска кантора, е прието, че чл.8 ЕКПЧ се прилага и в професионален контекст. Оспореният отказ, с който се засяга правото на професионално развитие обосновава наличието на правен интерес по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10, ал.4 ЗЧРБ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и

материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВНР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

С т.4 на Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Със Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на Генералния консул на Република България в Посолството в [населено място], Република Турция, А. З. - завеждащ Консулска служба в Посолството, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към НУРИВОВР, а в негово отсъствие функциите му се поемат от А. Д.. Предвид подписването на оспорения отказ от А. З., приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от НУРИВОВР, според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице отрицателно становище на директора на ОД на МВР [населено място] – МВР, обективизирано в Справка № УРИ 272р-27907 от 11.11.2025 г., изготвена въз основа на Докладна записка № УРИ 272р-26475 от 30.10.2025 г. на служител в група „Миграция“ при ОДМВР [населено място]. Според докладната записка, на 29.10.2025 г., служители на група „Миграция“ при ОДМВР [населено място] посетили заявения от кандидата адрес за пребиваване в [населено място], [улица], вх. Б, ет.3, ап.8, но не установили никого. При направена справка в АИС „БДС“ установили като домакин Г. А., ЕГН [ЕГН], с предоставен телефон за връзка. Бил проведен телефонен разговор с домакиня, която заявила, че в момента се намира в Германия, където гледа внуците си и щяла да остане там до края на 2025 г. От така предоставената от домакиня информация служителите формирали извод, че не може да бъде извършена проверка на адреса за установяване на условията на заявеното от чуждия гражданин пребиваване. Тези обстоятелства са квалифицирани като основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – кандидатът не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Изложените в Справка № УРИ 272р27907 от 11.11.2025 г. и Докладна записка № УРИ 272р-26475 от 30.10.2025 г. на ОДМВР [населено място] мотиви допълват тези на оспорения отказ съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОС на ВС. Налице е съответствие между фактическото и правно основание на акта, поради което същият следва да се счита за издаден в установената форма по чл.59, ял.2, т.4, вр. чл.146, т.2 от АПК. Независимо от изложеното, отказът е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.35 от АПК, довели до неправилно приложение на закона – отменителни основания по чл.146, т.3 и т.4 от АПК.

В заявлението за издаване на виза кандидатът е посочил две лица за връзка в България - Г. А. А. и Е. Р. А., както и телефон за връзка, който е различен от установения от служителите на група „Миграция“ в ОДМВР Х. при проверката им в АИС „БДС“. В допълнение, от приложените към

заявлението документи е видно, че същите са подписани чрез пълномощник от името на домакина. Дължим е извод, че проверката на заявленията от кандидатите обстоятелства от представителите на службите за административен контрол на чужденците, не са били пълни и всеобхватни, направени по начин, който да доведе до изясняване на всички факти и обстоятелства по случая и нарушение на чл.35 от АПК. При предоставен телефон за връзка в заявлението за виза служителите са били длъжни да осъществят контакт на този телефон.

В подкрепа на изложеното са и показанията на разпитания по делото свидетел М. Х., който установява начина на подписване на документите, придружаващи заявлението за виза на Д. А., на неговите съпруга и дете, които били получили български визи. Съдът кредитира свидетелските показания като житейски логични и съответни на писмените доказателства по делото. Свидетелят логично обяснява причините, които са наложили сключване на договор за наем на жилище в [населено място] чрез пълномощници и за двете страни, вкл., че в документите е бил посочен телефонен номер на пълномощника на домакина. Въпреки това, никой от административните служби за контрол на чужденците не го е потърсил за оглед на жилището.

В допълнение, в Справка № УРИ 272p27907 от 11.11.2025 г. са посочени противоречиви и взаимно изключващи се данни от проверка по отношение на чуждия гражданин – „апликантът има няма посещения в Република България през 2025 г.“.

Съвкупната преценка на така установените по делото обстоятелства навежда съда на категоричен извод за наличие на допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административното производство, които са възпрепятствали установяването на действителните факти и обстоятелствата от значение за случая, в нарушение на чл.35 от АПК. Допуснатите нарушения по изясняване на действителната фактическа обстановка по заявлението на Д. А., са довели и до неправилно приложение на материалния закон. Това е така, тъй като от приложените в административната преписка писмени доказателства не може да се установи и не се доказва посоченото в отказа основание по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният отказ следва да бъде отменен, а преписката по него - върната на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 5.11 евро за държавна такса и 600 евро за адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав,

### Р Е Ш И:

**ОТМЕНЯ** по жалба на Д. А., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Д. З., Отказ № IST25027311V от 21.11.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"), издаден от А. З. – съветник, Консул в Консулска служба на Република България в [населено място], Република Турция.

**ВРЪЩА** делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявлението за издаване на виза, подадено на 15.09.2025 г. от Д. А., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

**ОСЪЖДА** Министерство на външните работи на Република България, [населено място], [улица],

да заплати на Д. А., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Д. З., сторените в производството разноски в размер на 605.11 евро.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: